

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 18430/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Милун Гајић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ... код ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЋЋ из ... и ЕЕ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1451/22 од 16.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1451/22 од 16.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1451/22 од 16.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1819/19 од 29.12.2021. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд утврди да је тужилац власник објекта број 1 у приземном делу куће кога чине шпаиз, купатило, ходник, кухиња, дневна соба, спаваћа соба, једна мања соба са терасом, димензија 9 x 9 метара, заједно са делом плаца к.п. бр. .. површине 13,63 ара, уписане у лист непокретности .. КО Крушевац, на коме је зграда број 1 саграђена, и то у аликвотном уделу плаца 1/10 идеалних делова (површине $\frac{1}{2}$ од 3 ара) на плацу који је у реалном делу и у погледу државине и својине димензија 10,80 x 14,00 метара, а на приземном делу зграде број 1 у делу 1/1 од наведеног аликвотног дела на коме је власник ЖЖ из ..., што су тужени ББ из ..., ВВ из ..., тужене ГГ из ... и ДД из ..., као правне следбенице пок. 33 и ИИ по оставинском решењу О 870/12 и по решењу Јавног бележника УПП ../18 и тужени ЋЋ из ... и ЕЕ из ... дужни признати то право тужиоца и дозволити истом да се упише као власник ове непокретности у катастарским књигама без њиховог присуства и посебног одобрења. Другим ставом изреке одлучено је да свако сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1451/22 од 16.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П 1819/19 од 29.12.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је због погрешне примене материјалног права сходно члану 404. ЗПП изјавио ревизију.

Чланом 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Према образложењу побијане пресуде, тужбени захтев за утврђење права својине на наведеним непокретностима одбијен је као неоснован због одсуства пасивне легитимације тужених, односно због одсуства материјалноправног односа између тужених и тужиоца чије се потраживање односи на смањење аликвотног удела трећег лица, која није странка у овом поступку.

Како одлука у споровима са захтевом какав је у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, ревизијско указивање на потребу и уједначавање судске праксе није могло бити прихваћено, а по оцени Врховног касационог суда у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога предвиђених чланом 404. став 1. ЗПП – нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно да се да ново тумачење права на коме је засновано изложено становиште.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, па је оценио да ревизија није дозвољена .

Тужбом поднетом дана 21.10.2019. године тражено је утврђење права својине на објекту и на земљишту на коме је исти саграђен, са вредношћу предмета спора од 100.000,00 динара.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије прописану чланом 403. став 3. ЗПП, то тужиочева ревизија није дозвољена, сагласно чему је сходно члану 413. ЗПП одбачена одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић